

LÁTTUK MÉG

dig fájón töredékesnek érzett élményénél, de arról is, hogy ez a kétféle valóság egymásba is folyhat. Woody Allen egy kiváló diagnosztá tárgyilagos pontosságával szól a huszadik század emberének öntudatvesztéséről, s a legkülönösebb a dologban az, hogy az embernek mindeközben állandóan nevetnie kell. Vagy talán ez az egyedül autentikus módozata annak, ahogy ezt a diagnózist el lehet fogadtatni a moziban ülő emberrel? Amikor a filmbéli film egyik nézője valami olyasmit mond, hogy: „Azt akarom, hogy a filmben mindig ugyanaz történjék! Különbömit mit ér az élet?” — ezen olyan jót lehet nevetni, hogy az ember szinte megdermed rémületében. Ha az emberi élet foszlányaihoz képes oly tökéletes a mozi, hogy az embert mindenestől képest magába szippantani, akkor miért ne fordulhatna elő az is, hogy az egyik filmbéli szereplő „átjön” a hétköznapi létbe? Mondjuk, mint a mozi-istenek egyike. Maga a huszadik századi Megváltó. És amikor ez bekövetkezik, és a filmből életre kelő, parafasisakos, bricsnadrágos Megváltó lelép a vásznonról, annyira kell az embernek nevetnie, hogy az már elszomorító.

Woody Allen azonban nem éri be ennyivel, s hogy még bonyolultabb legyen a helyzet, behozza filmjébe azt a színészt is, aki a parafasisakost alakította, s aki egy pillanatra sem fogható az általa alakított, s önszántából életre kelt szerephez. Talán mert élő ember, s mert színész, bizonyos értelemben valóságos, de igazából nem létezik. Még a neve is felvett név. Nincsenek és nem lehetnek jellemvonásai sem, csak a film hősnője — a remek Mia Farrow — aggat rá hízelt bókjaival olyanokat, amelyeket ő boldogan fogad: Hiszen — mint a filmben elhangzik — egy olyan világ ez, ahol az élők szerepet játszanak, s a szerepek életre kelhetnek. Végül a parafasisakos Megváltót a hétköznapi lét abszurditása feszíti ismét a filmvászonra, és ezzel minden visszatér a szokott kerékvágásba. A színész vissza-

utazik Hollywoodba, a főhősnő hazamegy brutális férjéhez, s miután itt véget ér a mozi, mi nézők is elindulunk hazafelé. És akkor az ember arra gondol: talán egy számunkra láthatatlan nézőtér sötétjéből több szempár figyel ránk, s néha nagy röhögés harsan fel.

SZEMADÁM GYÖRGY

Kairó bíbor rózsája (The Purple Rose of Cairo) — amerikai, 1985. Írta és rendezte: Woody Allen. Kép: Gordon Willis. Zene: Dick Hyman. Szereplők: Mia Farrow (Cecilia), Jeff Daniels (Tom Baxter és Gil Shepherd), Danny Aiello (Monk), Irving Metzman (A színházigazgató), Stephanie Farrow (Cecilia nővére.) Gyártó: Orion. Szinkronizált.

DIPLOMÁS ÖRÖMLÁNY

A semmitmondó *Félhold utca* helyett ezzel a sokat sejtető címmel került a mozikba Bob Swaim kriminek álcázott, társadalomkritikai elemekben bővelkedő, kissé rózsaszín melodramája. A feltűnően csinos főszereplő — Sigourney Weaver — aki éppen a hazai kasszarekordot megdönteni készülő *A bolygó neve: halál* című filmben a képzelet teremtette szörnyekkel csatázik, ebben a műben másfajta ragadozók világában küzd. Diplomás kutatóként, elunva az örökös pénztelenséget, az albertletet, a pénzszerzés egyetlen (?) lehetőségét abban véli megtalálni, hogy egy olyan „kísérő ügynökség” szolgálatába lép, amely a „felső ötezer” időzavarban szenvedő, öregedő urait látja el szalonképes prostituáltakkal. Ha túl tudunk lépni e dramaturgiai fordulat mesterkéltségén, akkor hősnőnkkel együtt érdekes dolgokat tapasztalhatunk ebben a csillogó, dagadó pénztárcákkal, sima mosolyokkal, mindent behálózó érdekkapcsolatokkal átszótt közegben. Fáradtságos, de jól fizető munkája során ugyanis sorra találkozik azokkal a feddhetetlen bankárokkal, olajmágnásokkal, diplomatákkal, akikkel nappali életében — Dr. Slaghterként — is kapcsolatba került. Megtudjuk továbbá azt is, hogy ez a világ csak kívülről

gusztusos, belülről menthetetlenül visszataszító és romlott. A nemzetközi üzleti életet és a politikát irányító diplomás örömfűk sokkal jobban prostitúálódtak, mint műkedvelő hősnőnk, így foglalható össze a rendező nem túl meglepő „eszmei mondanivalója”. Míndezt a szokatlan alapötlet kivételével meglehetősen konvencionálisan, sematikusan tálalja fel, bízva abban, hogy az — egyébként valóban kiváló alakítást nyújtó — színésznő „elviszi” a filmet. A forgatókönyv kényszeredett szentimentalizmusával szemben azonban ő is tehetetlen. Azt pedig nem angol filmekből tudjuk, hogy a pénz és a hatalom birtoklása nem azonos a tisztességgel.

NAGY ZSOLT

Diplomás örömlány (Half Moon Street) — angol-amerikai, 1986. Rendezte: Bob Swaim. Írta: Paul Thoreaux regénye nyomán Edward Behr és Bob Swaim. Kép: Peter Hannan. Zene: Richard Harvey. Szereplők: Sigourney Weaver (Dr. Lauren Slaughter), Michael Caine (Lord Bulbeck), Patrick Kavanagh (Sir George Newhouse), Faith Kent (Lady Newhouse), Ram John Halder (Lindsay Walker), Keith Buckley (Hugo Von Arkady), Annie Hanson (Mrs. Arkady). Gyártó: Geoff Reeve Enterprises. Szinkronizált.

ÉRINTS MEG ÉS MENJ!

A mai amerikai konzumfilm hasonlatos a „Big Mac” nevű jégkrémcsodához: látványra kívánatos és ellenállhatatlan, az ember mohón lát hozzá, de mire a végére ér, gyomra többnyire csalódással, könnyű emellyel lesz tele. Amíg az akció és humor el nem fogy belőle, a néző izgul, nevet és sikongat („I scream, you scream, we all scream for icecream!”), ámde mikor a *mélyebb* rétegek, a lélektani és létfilozófiai esszenciák következnek, egyszerre vége szakad az árthatlan élvezetnek, s rászedetten konstatáljuk: valamivel már megint etetnek.

Az Érints meg és menj! sem mentes a kiszámítottág, a hatásadagolás ezen átlátszó rafinériájától, noha a dömpingműfaj átlagát élvezeti és szakmai értékeiben kétségkívül

KAIRÓ BÍBOR RÓZSÁJA

Amilyen karakterisztikusan jelennek meg bizonyos időszakokként a képzőművészetben a „kép a képből” ábrázolások, olyan természetes, hogy moziban is egyre gyakrabban láthatunk „film a filmben” megoldásokat. Az esztétikai tudat önmagára ébredésének, a művi valóság filozofikus megközelítésének jelzései ezek, s többnyire sajátos „csapdaként” funkcionálva, a huszadik század jellegzetes szarkazmusával leplezik le önmagukat. Magáról a moziról, illetve a mozi-álom és a hétköznapi létezés viszonyáról azonban olyan pontos képet (egyúttal kor- és kórképet), amilyent a filmet író és rendező Woody Allen mutat be a *Kairó bíbor rózsája* című filmjében, egyszerűen elképzelni sem tudtam volna korábban. Már csak azért sem, mert a *Kairó bíbor rózsája* maga is ízig-vérig mozi, a kifejezés minden mellékzöngéjével. Woody Allen az igazi „profi” szakmai felkészültségével, s szinte bosszantó fölényével bánik filmjének — és filmbéli filmjének — mozipaneljeivel, s ironikus mosollyal, szeretettel értéssel vall a moziálomról. Ez a film ugyanis arról szól, hogy a moziálom nem csupán valóságosabb a hétköznapi valóság mindig túl esetlegesnek s min-

felülmúlja. Ügyesen építkező sztorija a családi és karrierfilmek félkész paneleiből van összerakva mesteri dramaturgiai illesztésekkel és — amerikai méretekkel mérve — aránylag hiteles figurateremtéssel. Bobby a Chicago Eagles menő hokicsatára egy éjszaka szétcsap a rátamadó süvölvény banditák között, majd sikerül elcsipnie a csaliként használt Louist, egy flegma fenegyereket játszó, valójában érzékeny és apára vágyó tízéves forma kisfiút. Innentől a rendező megannyi poénnal és váratlan fordulattal mindvégig a „rókafogta csuka — csukafogta róka” alaphelyzetét modellálja. S noha a kis vadóc mind kezeesebb lesz nem éppen önkéntes gyámja iránt, másodsor is csapdába csalja — immár vonzó, s vele egyedül vesződő mamája révén. A sok kaland és pályán kívüli „bodicsék”, mely kis híján Bobby karrierjébe kerül, végül persze idillikus egymásra találáshoz, megérdemelt családi harmóniához vezet, mint azt előre sejteni lehetett. A sikerhajszó, monomániás sportsztárban feltámad a bensőséges kapcsolat vágya — hiszen, mint azt Louis mamája két szeretkezés közt elsóhajtja: „Végül is kell, hogy legyen valami valódi az ember életében...”

Néha még egy kommerszfilmben sem árt.

NÓVÉ BÉLA

Érints meg és menj! (Touch and Go!) — amerikai, 1985. Rendezte: Robert Mandel. Írta: Alan Ormsby, Bob Sand, Harry Colomby. Kép: Richard H. Klaine. Zene: Sylvester Leroy. Szereplők: Michael Keaton, Maria Conchita Alonso, Ajay Naidu, Maria Tucci. Szinkronizált.

RITZ FÜRDŐHÁZ

Mint ahogyan azt Arisztophanész már igen korán igazolta, az erotikus felajzottság, mint humorforrás, nem feltétlenül csak sekélyes komédiákban játszhat központi szerepet. Ami a filmkorszak leghatásosabb ilyen mintáit illeti, ezek a korai hatvanas években (és azóta) születtek meg; szembe-tűnő, hogy szinte csakis olasz és francia forgatókönyvírók és rendezők révén. A latinság e

regionális fölényét a brit filmkomédia mesterei viselték és viselik a legnehezebben: immár negyedszázada kísérleteznek rendületlenül a valóban erotikus angol vígjáték megteremtésével. Az első nagy nekitfutás Clive Donner nevéhez fűződik, aki Richard Lester mellett a hatvanas évekbeli angol film legkitűnőbb szórakoztató tehetsége volt. Csupán egyetlen dilettáns színészeti művet alkotott, s ez éppen a *Mi újság, cicababa?* (1964), amelyben a túltengő szexualitás fergetes szatírját kívánta nyújtani. Lester effajta próbálkozása semmivel sem sikerült jobban, mint egykor Donneré. A *Ritz fürdőház* még csak nem is Lester-önhamisítvány: személytelen „frangol” bohózat, megrögzötten hatvanas évek eleji modorban. A téma persze módosult; Lester már a homoerotikus és transzvesztita férfiak világába vetette derűs tekintetét. A *Ritz fürdőház* és a *Mi újság, cicababa?* egyaránt aszexuális szellemű filmek, humorukat ugyanaz silányítja el: az alaptémához való alkotói érzék feltűnően foggyatékos volta. Lester színészei ezúttal nem keltik ivarérett emberek benyomását: kicsit rajzfilmfigurák módjára fintoznak, meresztgetik a szemüket, ugrándoznak és sipákolnak, akár a spontán alkalmi paródiákat előadó kiskolások. A gyerekek ilyenkor nagyon meg tudják nevetetni egymást, és ebben nincs is mit kifogásolnunk. Ez a Lesterfilm azonban, a maga mélységes ártatlanságában, legalábbis bosszantó.

ARDAI ZOLTÁN

Ritz fürdőház (The Ritz) — angol, 1977. Rendezte: Richard Lester. Írta: Terence McNally. Kép: Paul Wilson. Zene: Ken Thorne, s C. T. Wilkinson. Szereplők: Jack Weston (Gaetano Proclo), Rita Moreno (Googie Gomez), Jerry Stiller (Carmin Vespucci), F. Murray Abraham (Chris), Treat Williams (Michael Brick). Szinkronizált.

BŰNÖS FÉRJEM

Mit tehet itt és ma Közép-Európában egy értelmiségi nő, ha egyszerre szeretne okos tudós, kötelességtudó anya és kedves

feleség lenni? Vaclav Matejka rendező az ismerős, uszágis ismételtgetett társadalmi gondokat éles szemmel elemző munkát készített. Miközben ezt a többé-kevésbé megoldhatatlan dilemmát járja körbe, nem feledkezik meg arról sem, hogy megóvja filmjét a közhely-igazságok száraz ismételtgetésétől, vagy az egyoldalúan részrehajló, kioktató szentenciázástól. Vígjátéki elemekben bővelkedő, a hétköznapiak jellegzetes apróságaira koncentráló története jó ritmusú életképek sorozata.

A *Bűnös férjem* hősnője egy szépreményű, ifjú mikrobiológus, akit végül is hős áhított álmai teljesülése tesz boldogtalan. A diploma után elnyert kutatóintézeti státusz, a „szerelem első látásra” házasság egy pályatársával, kislánya megszületése — mind-mind olyan állomások az életében, amelyek miatt irigylésre méltó, szerencsés és boldog ember lehetne. Matejka kisrealista ábrázolási módszerének és finom ironiával átszótt látásmódjának köszönhetően azonban a dolgok fonákja sem marad rejtve előttünk. Az ambíciózus, a rangok és címek bűvöletében élő férj oldalán egyre nehezebbé válik a bűvészműtárvány: a családi harmónia fenntartása és a tudományos karrier építése. Csorbát szenved az egyenlő lehetőségek felvilágosult hangoztatott és fennen vallott eszménye és fiatalasszonyunk mind jobban elveszti a lába alól a talajt. És apránként összeomlik az egész — két okos és modern felnőtt alkotta — életvezetési teória.

Vaclav Matejka nem kínál a valóságban tapasztaltaktól eltérő, derűs befejezést, hősei életének zsákutcájából biztosan kivezető megoldást. Tehetséges munkája jó stílusérzéről és közép-európai létűnő mindennapjainak átfogó ismeretéről tanuskodik, a cseh filmművészet legjobb hagyományainak szellemében.

GÁTI PÉTER

Bűnös férjem (Moj trestny muz) — csehszlovák, 1986. Rendezte: Vaclav Matejka. Írta: Halina Pawlovska és

Vaclav Matejka. Kép: Jiří Macák. Zene: Michal Kocáb. Szereplők: Dagmar Veskrónová, Oldřich Kaiser, Petra Janu. Gyártó: Barrandov. *Feliratos.*

TÁJKÉP, BÚTOROKKAL

A pácban mindenki benne van. Zdenek is, aki alkalmi postáskodással egybekötött vakációzása közben erről mit sem sejt. De hogyan is sejtethetne, amikor legszebb kamaszkorát éli. Másra sincs gondja, csak a zenére, méghozzá a dzsesszre, és a nőkre. A dzsesszre, amit konzervatóriumi tanulmányai mellett, vagy inkább ellenében játszik. A nőkre, az unatkozó kismamákra és a táborozó lányokra, akiknél még suta próbálkozásai is sikerrel járnak. Ösré fordul, mire kiderül: ő ragadt oda a légyföggőre. Férj és apa lett. Csak éppen valaki más gyerekének az apja. Amikor ezt fölpanaszolja, a méltatlankodó anya egyszerűen odébb áll, „hősünk” nyakán felejtve a kisedet. Így lesz a nőcsábász Zdenekből hátrányos helyzetű apa. A vígjátékból keserű szociológiai látélet.

Smyczek kamasz szereplői soha nem nőnek fel. Még mielőtt felnőtté érhetnének, megvénülnek valamennyien. Ki így, ki úgy, de már fiatalon kényszerpályákra kerülnek, aztán már csak sodródnak az életben, miként a Zdenek postástáskájából egy óvatlan pillanatban patakba hullott levelek.

Nem is annyira a sztori lényeges Smyczek filmjeiben (a *Libuskák*, a *Szenvedünk a kamaszkortól*, a *Hóhányók és hóvirágok* nálunk is látható volt), mint inkább a szociográfiai pontossággal megrajzolt háttér. Amely nyugtalanító, akárcsak Zdenek festőbarátjának képein. Azok a festmények: tájképek, bútorokkal. Embert nem látni rajtuk. A bútorokat valahonnét kihajították. Jelenlétük a tájban nyugtalanító, mert arra a hiányra, ürre is utal, amit egy házban, egy lakásban, egy szobában maguk után hagytak. Sivár képek. Aki ilyennek látja a világot, az akár fel is akaszt-

hatja magát, mondja Zdenek a festőnek kedvesegetten. De akkor mit tegyenek azok, akiknek az életük van odafestve?

A válasz hiányzik, mert a rendező céljavesztett, vergődő hősét váratlanul a „boldogság révébe” kormányozza. Karel Smyczek előző filmjeiben a keserűséggel valami titkos eredetű életöröm dacolt. Mostanra mintha felvizeződtek volna a mérgek, és megfáradt volna az öröme.

BICZÓ DEZSÓ

Tájkép bútorokkal (Krajina s nábytkem) — csehszlovák, 1986. Rendezte: Karel Smyczek. Írta: Jiri Macák. Kép: Milan Lezák. Zene: Emil Vlicky. Szereplők: Vladimír Javorsky (Zdenek), Yvetta Kornová (Eva). Gyártó: Barrandov. *Feliratos.*

A CSITRI

A 85-ben Delluc-díjjal kitüntetett Claude Miller-film kamasz hősnője, a 13 éves Charlotte úgy vetné le jelentéktelenségének kínzó és szorító páncélját, mint kígyó a bőrt. Különleges érzékenysége, fokozott kritikai érzéke és a külső, belső tökéletesség vágya, valamint a véletlen hajtja kortársa, a hírneves és sikeres ifjú zongoraművész, Clara Baumann közelébe.

Charlotte az emberi tehetőséget tekinti a legnagyobb értéknek, szenved a tudattól, hogy az átlagos talentumú többséghez tartozik („Itt minden förtelmes és kiszserű . . .”). Fontos felismerésekre jut, amikor ráérez, hogy a kivételes tehetséget nem lehet eltervezni, tudatosan produkálni. Rájön arra, hogy az adottságok az öröklődés személyes játéka, a következők, s kibontakozásuk megfelelő külső (családi, iskolai, társadalmi) feltételeket is igényel („Az élet olyan kíméletlen . . . Én úgy félek”). Csendes kis pokoljárása során megsejti, amire filozófusok, költők, tudósok keresték minden időben a választ: micsoda *szerecsse* kell ahhoz, hogy a tehetséget biztosító gének *véletlen* kombinálódása megteremtse a kivételes személyiséget, illetve annak biológiai alapját.

A magányos és csúnya Charlotte nem veheti észre magán a „Láng-észnek bélyeg jegyeit”-t, de kamaszsorsában elő-előtűnedezik némi „Eredetiség”, „Újság”, „Függetlenség”, „Lelkesültség” — Cousteau kapitányról ír darabot éppen. A csitrit oly természetesen alakító Charlotte Gainsbourg viszont nem panaszkodhat a társadalmi feltételekre: Serge Gainsbourg és Jane Birkin lányának ez már nem is az első filmfőszerepe.

TAMÁS AMARYLLIS

A csitri (L'effrontée) — francia, 1985. Rendezte: Claude Miller. Írta: Claude Miller, Annie Miller, Luc Béraud, Bernard Stora. Kép: Dominique Chapuis. Zene: Mozart, Beethoven, Mendelssohn, Alain Jomy. Szereplők: Charlotte Gainsbourg (Charlotte), Bernadette Lafont (Leone), Clothilde Baudon (Clara), Jean-Claude Brialy (Sam), Julie Glenn (Lulu). Gyártó: Oliane — Films A 2 — Telega — Monthyon Films. *Szinkronizált.*

TÁVOLI KIÁLTÁS

Sodró erejű, ellenállhatatlanul érzélem-felkavaró, a szó nem értelmében melodramai alkotás Jamada Jódzsi filmje. Gondolati tartalma, humanista mondanivalója a világ bármely részén azonos jelentésben értelmezhető, ami a távolkeleti filmalkotásoknak nem általános jellemvonása. Díszleteit és helyszíneit tekintve viszont a mai japán valósághoz kötődik, mégpedig nem felszínes külsőségekben, hanem a mindennapi élet aprólékos megfigyelésére alapozva. Ez a részletező ábrázolásmód a régi japán mesterektől örökölt erénye ennek a kivételesen termékeny rendezőnek, akinek félszázánál több eddigi munkája között szerepel a világ leghosszabb harmincegynéhány egész estés darabból álló mozifilm-sorozata.

A két főhős — a ritkán dicsért, annál inkább kedvelt műfaj általános szabályai szerint — lélekben egy fejjel kimagaslik a többiek közül. Elszántságuk és kitartásuk háttartalma, egymásra találásuk sorsszerű. A gyermekét egyedül nevelő fiatal özvegyasszony — akit az egyik legnép-

szerűbb japán színész, Ba- isó Csieko formál meg — a földművelés fáradságos munkájára kényszerül, hogy emberi önállóságát biztosíthassa. A legtermészetesebb szolidaritással segít a bájba jutott, nemeselekkű férfin, akiről csak jóval később derül ki, hogy jogos felháborodásában, akaratlanul elkövetett emberölés miatt kényszerült bujkálásra. Ad-digra azonban már az örök törvények a hivatalosak fölébe kerekedtek. A néző is így érezheti, ha bűvkörébe vonta a menedéket kereső férfit játszó Takakura Ken, a — nálunk az *Adáz hajszás és a Foglalkozása: mesterlövész* (az eredetiben sokkal líraibb) című filmekből ismert — méltán megbecsült sztár. Takakura Ken jellegzetes szerepköre olyan kitaszított hősök megformálása, akik valamilyen benső erkölcsi parancsra voltak kénytelenek bűnt elkövetni, s ennek következményeit kell megszenvedniük.

Ebben a filmben szinte csak pozitív hősök vannak. A rossz oldalon állók homályban maradnak, inkább csak szó esik róluk. Realista elemekből komponált idillt látunk, ám annak legjobb fajtájából valót: olyan közönségfilmet, amely — Jamada egész eddigi rendezői pályafutásának integráns részeként — nem múló divátáramlatokat lovagol meg, és nem is a néző ösztöneire apelál, hanem a mindennapok költőiségét hirdeti.

VIDA JÁNOS KVINTUS

Távolí kiáltás (Harukanaru jama no jobioge) — japán, 1980. Rendezte: Jamada Jódzsi. Írta: Jamada Jódzsi és Aszama Jositaka. Kép: Takaba Tecuo. Zene: Szató Maszaru. Szereplők: Takakura Ken (Tadzsimá Kószaku), Ba- isó Csieko (Kadzami Tamiko), Josioka Hidetaka (Takesi), Hana Hadzsime (Abutár úr). Gyártó: Sósiku. *Feliratos.*

A HALÁL IDEJE

A film forgatókönyvét Gabriel García Márquez írta, aki az 1986-ban megalakult Fundación Nuevo Cine Latinoamericano elnöke is egyben. Ez a társulat nemcsak a latin-amerikai kultúra újraélesztéséért bont zászlót, hanem „olyan fil-

meket akar forgatni, amelyek, mint a költészet és az irodalom, hozzájárulnak az egyetemes kultúrához”.

A *halál ideje* — európai és mai szemmel nézve — Julian Trueba téveszméjének végzetes kiterelődését és a paranoioid „fertőződés” révén egy egész kis közösség életének zátonyra futását ábrázolja. Jorge Ali Triana rendezésében egy ma is eleven, mágikus világ tárul elénk, és mint gyermekkorunkban, ismét átélhetjük a távoli múlt hiedelmeit, szokásait s a mai primitívekéit. Julian Trueba átkozott öröksége: 18 év múltán vérbosszút állni apja „gyilkosán”. S bár maga is retteg a bosszútól, képtelen megmásítani azt, amit Lucifer, Belzebub, Sátán, a pokol előljárói jóváhagytak. Nem lehet mást tenni, mint ami eleve elrendeltetett.

Egy ősi csillaghit szerint az emberi lélek ugyanazokból a részekből készült, mint amelyekből a világlélek. A csillagistenek hozzák létre az embert, aki halála után visszatér csillagához. A csillagok embertulajdonosságuk, az emberek cserébe a létezés teljességét zárhatják magukba, a gonoszszágot és a jószágot, a láthatót és a láthatatlant, az életet és a halált. A sorsát méltósággal viselő Juan Sayago (Gustavo Angarita megszenvedett bölcsességet, emberi tartást sugárzó alakítása), a megingathatatlan Julián Trueba és az ártatlan Pedro Trueba egymás véréntartják — ahogy csillagukban megjósoltattak. De történetük és megpróbáltatásaik itt korántsem érnek véget. Amikor eljön a halál ideje, a napisten — az ősi hit szerint — mind-egyiküket csillaggá változtatja, és Ozirisz bírói széke előtt „a kettős igazság csarnokában” szívük a becsületesség mérlegén megmérettetik.

TAMÁS AMARYLLIS

A halál ideje (Tiempo de morir) — kubai-kolumbiai, 1985. Rendezte: Jorge Ali Triana. Írta: Gabriel García Márquez. Kép: Maria Garcia Joya. Zene: Leo Brower. Szereplők: Gustavo Angarita (Juan Sayago), Sebastian Ospina (Julian Trueba), Jorge Emilio Salazar (Pedro Trueba), Maria Eugenia Davila (Mariana), Lina Botero (Sonja), Enrique Almirante (Alcalde). Gyártó: ICAIC — Focine. *Feliratos.*